

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Pe un an 360 Lei.

Vechii abonați au de plătit încă 70
Lei pe anul acesta.Abonamentele se plătesc nu-
mai înainte!Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Mafor

Proprietar și director: IULIU MAIOR

Redactor: SEVER BARBU

Adresa: BLAJ, jud. Târnava Mică. Telefon Nr. 68.

ANUNȚURI ȘI RECLAME

Un șir Corp V, adică de lățimea
doi milimetri, Lei 12. Lățimea de
1 centimetru Lei 60.

O candelă stinsă

„Iubirea este aripa pe care
Dumnezeu a dat-o sufletului,
spre a se urca până la El”.

Trăim vremuri grele, vremuri
de grele încercări. Neamului no-
stru românesc i-a fost dat să go-
lească cel mai amar pahar din
istoria sa.

Cutremure, revărsări de apă,
secetă, mutilarea țării, vărsări de
sânge între frați, și toate acestea
într'un chip atât de aspru, pe
urma cărora s'au distrus atâtea
pospodării și s'au stins atâtea
vieți omenești.

Dumnezeu — care este prea
drept — lasă să vină asupra o-
mului sau asupra unui neam întreg,
suferințe și dureri din două mo-
tive: fie ca să încerce credința;
fie ca pedeapsă pentru păcate și
greșeli. După a mea părere, noi
cei de astăzi, cădem desigur în
rândul celor pedepsiți pentru pă-
catele și greșelile din trecut. Am
fost prea reci frații unii față de
alții, prea ne-am tăvălit în no-
roiul fărădelegilor, prea ne-am
dozmănit, iubirea dintre frați am
răsturnat-o de pe tronul ei și
am aruncat-o la vechituri, co-
borând-o dela rangul ei de vir-
tute dumnezească.

Candela dragostei dintre frați
s'a stins și fără aceasta totul este
zadarnic, cum spune Sf. Pavel
în ep. I, către Corinteni la cap.
VIII st. 1—8. „De aș grăi în
toate limbile omenești și înge-
rești, iar dragoste nu am, fă-
cata-m'am ca niște aramă sună-
toare și chimval răsunător. Și de
aș avea prorocie, și de aș ști
toate tainele și toată știința, și
de aș avea toată credința, încât
să mut și munții; iar dragoste
nu am, nimic nu sunt... Dra-
gostea îndelung răbdă, se mi-
lostivește, dragostea nu pismuește,
dragostea nu se îndărătnicește,
nu se trafește, nu se poartă cu
necuviință, nu caută a le sale, nu
se întărește, nu gândește răul, nu
se bucură de nedreptate, ci se
bucură de adevăr. Toate le su-

feră, toate le crede, toate le nă-
dăduște, toate le răbdă”...

Nu este nimic de lămurit în
cuvintele sf. Pavel. „Cine are
urechi de auzit să audă”!

Impăratul iubirii și al păcii,
Isus, a fost scos din multe case;
în școală abia mai licărea; a fost
scos din milioane de suflete —
se vede la bolșevici msi ales —
și păcatul i-a luat locul și roa-
dele lui amare le-am văzut și
vedem, le-am gustat și le gu-
stăm cu toții, adică plătim pe-
deapsa greșelilor noastre, ade-
verindu-se cuvintele marelui băr-
bat de stat român Take Ionescu
care spunea: «Indivizii, ca și po-
poarele plătesc toate păcatele
săvârșite contra moralei. Pentru
unii vine pedeapsa imediat, pen-
tru alții pedeapsa așteaptă».

Dispărând dragostea dintre
frați, e delă sine înțeles că tre-
buia să piară și unirea și unde
nu-i unire nu-i putere; de aceea
scumpa noastră țară a fost scoasă
la ciopârtire, după ce pământul
ei a fost frământat cu sângele
moșilor și strămoșilor noștri și a
celor 800.000 de eroi. Și aici mă
folosesc de cuvintele unui învă-
țat francez, care spune: „Un po-
por, în care sufletele nu mai sunt
unite, poate păstra aparențele ex-
terioare ale unui popor, în reali-
tate a încetat de a mai fi. O în-
tâmplare îl poate arunca mai cur-
rând sau mai târziu în numărul
națiunilor care au pierit.

Cu noi nu s'au chiar împlinit
apusele învățatului francez, căci
Dumnezeu a fost îndurător cu
noi, nu ne-a lăsat în prăpastie,
ci ne-a dat un conducător destoi-
nic și viteaz în persoana D-lui
Mareșal Ion Antonescu, care ne-a
oprit la timp pe marginea ei.

Nu mă îndoiesc, când spun că
cel puțin în ceasul al 11-lea,
când ne vedem pe marginea pră-
pastiei, vom lăsa toate nelățele-
gerile sămănate în ogorul sulte-
telor noastre de dușmanii nea-
mului și credinței noastre în

Dumnezeu, dându-ne seama că
apucaserăm pe căi greșite. Cred
că toate încercările și pedepsele
pe cari ni le-a trimis Dumnezeu
ne fac să strângem rândurile
„să ne stăpânim durerea”, să ne
„unim în cugete și simțiri”, să
ne iubim mai mult unii pe alții;
tineri pe bătrâni, învățați pe ne-
învățați, bogați pe săraci, orășan
pe sătean și sătean pe orășan.

Durerile ce ne spază să le
stăpânim și să fim convinși că o
noapte, cât de lungă ar fi ea,
tot la răsăritul soarelui ajunge.

Să aprindem din nou candela
dragostei în sufletele noastre față
de Mântuitorul Isus, de biserică
și de neam. Să aprindem can-
dela dragostei față de deaproa-
pele nostru, ca să luminăm casa
sufletelor noastre și împăcați să
primim pe Isus în sufletele no-
stre în aceste zile ale învierii.

Numai atunci înțelegem cu a-
devărat numele ce stă în fruntea
gazetei noastre „Unirea Poporu-
lui”, pe care o așteptăm și cetim
cu stăta dragoste.

Încheiu aceste rânduri cu câte-
va rânduri din poezia „Glosa”
o poetului Gheorghe Veroșodica:

Vraja frânge gând și vrere
Suferița-i primenire
Înălțare prin durere
Cei Români în veci nu pier
Măntuire prin unire
Te Neam și în veci mărire”
Pr. V. Modorcea—Grid.

Ară plugurile

E primăvară. Inceput de an
nou pentru săteanul nostru. Zic
an nou, pentru că plugarul începe
anul primăvara, odată cu lucrul
câmpului și îl termină toamna
târziu, când stratul alb al zăpezii
se așterne peste ogoare.

Dela un capăt la altul al țării,
plugul tăe brazde adânci în pă-
mântul reavăn. Din zori și până
în seară târzie, ogoarele frea-
mătă de chiotele celor ce le
scormonesc în lung și în lat.
Nu se mai aud însă cântecele

vesele de altădată. Fețele tutu-
rora sunt posomorâte, brăzdate
de necazuri. La toți se poate
citi neliniște, îngrijorări. Cu bra-
țele trudite țin de coarnele plu-
gului, iar gândul le zboară de-
parte, la cei cari lipsesc dintre ei.

Mulți sunt plecați. La che-
marea țării, s'au dus pentru a
ne apăra pământul strămoșesc.
Ne-au fost amenințate căminele,
avutul și viitorul copiilor noștri.

Azi, ei se află departe de cei
dragi. Undeva pe stepele întinse
ale Rusiei, prin munții Cauca-
zului, pe țărmul mării de Azov.
Stau de strajă, cu mâna înche-
ștată pe armă. De plepturile lor
dârze se frâng atacurile îndâr-
jite ale bolșevicilor, cari ca și
barbarii de odinioară vreau să
treacă peste noi, ca să distrugă
tot ce-i omenească, tot ce-i cre-
știnesc.

Ne batem pe două fronturi.
Avem frontul sângeros al răz-
boiului, purtat cu mândrie de
ostașii noștri, și frontul intern,
dus de cei rămași acasă. E greu
frontul armelor, însă tot atât de
greu este și frontul intern. Sol-
dații se luptă cu arme, cei de
acasă poartă plugul, lucrează în
uzine, în birouri. Asupra celor
din țară cade greua sarcină de
a se îngriji de alimentele nece-
sare atât armatei, cât și popu-
lației civile. Tot ei trebuie să
fabrice armament și muniții, ma-
teriale fără care nu se poate
câștiga bătălia.

Să nu uităm, suntem o țară
agricolă. Atâta timp cât pămân-
tul se lucrează la timp și bine,
nu vom cunoaște lipsurile în
care se sbat alte țări.

Grija de căpetenie a guver-
nului se îndreaptă spre plugă-
rime.

„Nici un petec de pământ să
nu rămână nelucrat”, a spus

Mareșalul. Și cuvintele Conducătorului au găsit înțelegere în rândurile sătenilor.

Ară plugurile.

Brațele celor plecați la oaste s'au înlocuit cu cele ale femeilor, ale bătrânilor și copiilor mai mari.

Rândurile s'au rărit. Pentru a putea face față lucrărilor agricole, trebuesc eforturi mari.

Sunt multe familii cărora le lipsește orice sprijin. În urma războiului, rămân văduve, copii orfani, invalizi, cari își poartă trupurile schingiuite pe bețe. Pământul acestora nu poate să rămână nelucrat. Trebuesc ajutăți cu carul, cu plugul, cu brațele acolo unde se simte nevoia. Numai așa le putem micșora necazurile. Numai așa le asigurăm pâinea de toate zilele. În felul acesta le ușurăm durerea ce o simt față de aceia cari nu se mai reîntorc niciodată.

rămași acasă să ne arătam vrednici de jertfele ostașilor.

Petru P. Baciu

Di Mareșal Antonescu decorat. M. Sa Victor Emanuel al III-a Regele-Împărat al Italiei a decorat pe Di Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, cu Marea Cruce a Casei de Savoia. Înalta distincție a fost predată Diui Mareșal de către Di General Grazioli, trimis special al M. S. Regelui Italiei. Di Grazioli a lăudat Diui Mareșal Antonescu și o scrisoare din partea Diui B. Mussolini, conducătorul Italiei.

GRAUNTE SUFLETEȘTI

Cum să ajungem la evlavie?

Creștinul care vrea cu voinicie și trebuie să vrea să se ridice dela treapta murdară a păcatului la treapta curată a evlaviei, se aseamănă cu aurora dimineții, care atunci când apare, alungă pe neobservate negura nopții. Primul pas ce-l pretinde evlavie să-l facem, pentru a putea ajunge pe meleagurile ei, este spovedania. Spovedania, făcută din toată inima și din întreaga viață până în ceasul de față, în care, după ce ne-am spălat sufletul de toate păcatele, vom căuta să le urim și să ne lăpădam de ele odată și pentru totdeauna, ca într'un suflet curat floarea evlaviei să se poată prinde minunat.

În ce condiții? În acelea, de a avea grije ca toate dorințele bune ce vor încolți în inima noastră, să le ajutăm să prindă rădăcini, până când pornirile rele să le sugrumăm numai decât. Începutul va fi nițel mai greu, însă ce nu poate face omul când vrea, mai ales dacă ne vom găsi și un prieten bun de drum, să ne călăuzească, despre care Sf. Scriptură spune că este o comoară? Or, acest prieten credincios e preotul, căruia când îi vom spune preocupările noastre de evlavie, îi vom procura

cea mai aleasă bucurie cu puțință, bucurie ce totdeauna o vom simți-o și noi negreșit.

Porniți cu acest gând, mai trebuie de o parte să avem o mare încredere în Dumnezeu, că ne păzește, ne ajută și ne vorbește prin mijlocirea preotului, la ale cărui sfaturi vom fi cu mare băgare de seamă. De altă parte să-mai avem o mare încredere și în puterile noastre proprii, că prin ajutorul Domnului putem învinge tot felul de porniri păcătoase ce ne ies în cale. În cazul însă când acestea s'ar năpusti asupra noastră cu o furie nebună, să chemăm într'ajutor pe îng. ul nostru păzitor, ale cărui șoapte, spuse la urechea conștiinței, să ne silim a le împlini întocmai.

De vom cerca numai o singură dată să eșim biruitori dintr'o asemenea furtună, vom vedea îndată, de ce mângâiere sau de ce dulceață sufletească ne face părtași evlavie. Dar odată apucați înainte, firește că nu ne vom mai întoarce. Ba ne vom sili să culegem toți bolovanii ce apasă încolțirea bietelor dorințe curate din inimă, ca să nu mai steie închiruite. Trudindu-ne astfel voința și conștiința, sufletul și trupul, stratul evlaviei îl vom netezi, vioiciunea sufletească ne-o vom întineri, iar tăria noastră sufletească o vom face trainică.

Cum? Așa că îl vom iubi pe Dumnezeu din toată inima, și felul că-i vom trăi toate poruncile Lui. Și iată că floarea evlaviei este vârsta așa de mălăcută Domnului ce împodobește sufletul nostru. Așa să fie!

Pr. Oct. Fulce

Sărbătorirea

lui Inocențiu Micu Clain și gazetele

Cu prilejul pomenirii Episcopului Inocențiu Micu Clain la Blaj, ziarul scris mult despre robul acestui martir din trecut. O mai mare siar românesc.

„Curentul” de sub conducerea Diui Pamfil Șeicaru are un număr întreg despre Episcopul Micu și despre Blaj. Di Pamfil Șeicaru scrie un articol înțelept intitulat „La început a fost Inocențiu Micu Clain”. Mai sunt multe articole despre Blaj, despre oamenii mari ai Blajului, despre marea adunare dela Blaj din 3/15 Mai 1848.

În „Universul” a scris Di Zenovie Păclișanu, membru corespondent al Academiei Române, un articol lung despre Episcopul Micu.

În ziarul „Tribuna” dela Brașov a scris despre Episcopul Micu, Di Gavril Pop, directorul ziarului.

„Viața” dela București

FOIȚA

„UNIRII POPORULUI”

Credința Românilor

Foaie verde, foaie lată,
Rusule, fiară turbată,
Bată-te Isus, te bată,
Că decând te-ai răscolat,
Ai umblat ca un turbat
Să ne ștergi dela credință,
Cu atâta umilință.
Dar ori cât tu vei umbla,
Dumnezeu nu-ți va'juta
Să ne ștergi dela Hristos
Dela Tatăl cel milos
Că noi unde ne vom duce
Ne vom face sfânta cruce.
Și noi unde vom porni
Cu sfânta-vom birui.
Foaie verde rozmarin
Ce-ai gândit tu, măi Stalin,
De în țară ne-ai intrat
Basarabia ne-ai luat?
N'ai știut că neam' Român
Nu-i ca tine de păgân.
Noi Domnului ne-am rugat

Și Domnul ne-a ajutat,
Ne-am făcut o sfântă cruce
Să ne-ajute un, ne-om duce,
Ca lei ne-am repezit
Ne-am luat ce ne-ai răpit,
Și-am luat înc'o bucată
Din Rusia blestemată.

Compusă de mine
Maria Șoaita cl. VI prim.
Com. Hornorod jud. Tr.-Mare

Cum a umblat Văsălie al Oanei la Minister

Mulți guralivi și javre mănăcă mămăliga lui Dumnezeu în această lume mândră și frumoasă, dar dintre toți, par'că nici unul nu s'ar putea măsura — păr pe păr, — cum s'ar zice, cu Văsălie al Oanei din Brusturi. Scornea la minciuni, de și lui li venea să le creadă. Și spunând de multe ori aceleași minciuni, — dela o vreme i-se părea că chisr s'au întâmplat aievea minunățiile despre cari povestea, căci avea „măncărime de limbă” cum e vorba, și el dacă ar fi stat un

ceas fără să povestească, nu mai putem ști ce s'ar fi întâmplat cu el.

Avuse o pără cu un vecin, pentru o brazdă de loc. A fost la postul de jandarmi ca să se impace, dar de unde să se poată împaca. Au mers la notarul, dar nici acolo n'a fost mai bine decât la post. Au mers la judecătoria de ocol. Noroc ban! Nici acolo n'au făcut nici o ispravă, căci par'că toți s'au fost înțeles, căci numai vecinului li dădeau dreptate iar pentru Văsălie al nostru nu aveau nicio vorbă bună.

La judecătoria îl învăță un om, care se vede că încă avea plăcere să umble pe la ușile domnilor, să-și ia un avocat. Dar lui Văsălie li era frică de avocați, că-i vor mânca și brazdele cari i-au mai rămas. Iatr'o bună zi — zice el, — și-a fost pus în gând, să nu se oprească până la București, la Minister, ca să-i spună el din fir în păr, cum stau lucrurile, — apoi să vedem dacă nu-mi va da mie dreptate.

Nu știu dacă a fost sau nu la Minister, dar las să urmeze po-

vestea lui, cum adevărat spunea oamenii despre umbletul și pătaniile lui pe la Minister.

— Iatr'o bună dimineață — spunea Văsălie, — zic eu cătră Fira mea: — Știi ce Fira? Fă-mi o brută și niște plăcinte. Taie-mi o găină și mi-o frige bine, și pusemi-o în traistă, și o glaje de vin lângă ea, că eu mă opresc până la București, la Minister, ca să-i spun chiar domnului în persoană, ce val am eu sărăcia ăla de vecin, Soarelui Mănătară, care nu mă lasă să trec cu carul peste „puștigul” lui de pământ din Zăpodie, de par'că nici să fi avut acolo sămănată buruiiană, din care se face ciocolada și bomboanele.

Zis și făcut, că așa e Fira mea, ce-i spui odată, aceea e ca și făcut.

Noa, mă îmbrac eu cu cioarecii ai noii, îmi iau cămașa cea care am fost mire, căciula, căci china cea nouă căptușită cu flanel, parapeleul cu straița pe umăr, tabacherea și lemnoșele în jeb și hi la tren. Săi sus, și fi-i-ți-uuuu, i-u, i-u (flueră ca trenul).

Cum stă lumea și țara

Sfârșitul războiului african

Săptămâna aceasta a adus sfârșitul războiului din Africa. În Tunisia, armatele italiene și germane au încetat lupta, din cauza lipsei de muniții și a spărturii făcute de americani și englezi în liniile de apărare dela miazănoapte.

Ultimele lupte au fost în ținutul montos din jurul localității Zaguan, unde trupele italiene și germane n'au vrut să se învoiască la propunerile de predare ale americanilor și englezilor. Ele s'au mai împotrivit încă două zile. În aceste lupte, pierderile au fost mari de amândouă părțile.

blică un frumos articol de preamărire scris de dl Vasile Netea, dându-ne și noua icoană a episcopului-martir făcută de P. Iuliu Moga dela Blaj.

In „Ardealul”, ziarul refugiaților ardeleni, scrie un tot atât de minunat articol dl Corneliu Coposu, despre marele episcop.

Au apărut și în multe alte ziare articole despre Episcop Micu și ne pare nespuse de bine, văzând cât e de cinstit marele ctitor al Blajului.

Se crede că acum, după ce au ocupat Africa, englezii și americanii se gândesc să atace Europa. S'ar putea ca să încerce ocuparea Siciliei și Sardiniei, două insule din Marea Mediterană, pentruca să-și asigure stăpânirea în această mare.

Avioanele engleze au dat puternice atacuri asupra orașelor din Sicilia, Sardinia și Italia de miazăzi.

Luptele de pe frontul răsăritean

Pe acest front este oarecare liniște. Atacuri mai puternice au fost pe frontul din apropierea Leningradului, unde artileria germană a bombardat instalațiile militare din acest oraș. În Caucaz deasemenea, luptele au continuat întreaga săptămână. Bolșevicii au încercat să ocupe capul de pod dela Cuban, dar au fost respinși. Trupele române și germane și-au întărit punctele de sprijin și apărare.

Luptele din Apus

Mai grele au fost zilele acestei lupte din Apus. Avioanele engleze și americane, în număr destul de mare, au bombardat Germania, mai multe sate și orașe din Franța, Belgia și Olanda.

Deasupra coastei Baltice (Germania de nord) s'a dat o luptă

puternică între mai multe avioane, americane și germane. Au fost doborâte câteva avioane americane.

Luptele din Pacific

Din această parte vin vești că și acolo se pregătesc lucruri mai însemnate. Până atunci însă, Americanii au atacat insula Atlu, din Oceanul Pacific. Această insulă este cam jumătatea drumului dintre Japonia și Canada. Insula a fost ocupată încă în anul trecut de Japonezi, așa că Americanii, cari au atacat aceste insule, au de luptat cu Japonezii.

Planuri și pregătiri

Sfârșindu-se războiul din Africa, Englezii și Americanii se pregătesc să atace Europa. Când va fi acest atac și în care parte se va întâmpla, nu se știe. Germanii sunt destul de pregătiți și au întărit bine coastele Europei.

Invazia în Europa o așteaptă armatele rusești, pentru a se duce mai ușor războiul cu Germania.

Deocamdată, lucrurile încă stau așa și așa. Până atunci d-nea Roosevelt și Churchill au avut o nouă întâlnire, pentru a se sfătui asupra desfășurării viitoare a războiului și asupra păcii. La această întâlnire l-au poftit și pe celălalt tovarăș de luptă, pe dl Stalin, dar domnia sa a lipsit ca și dela întâlnirea din Africa.

O întâmpinare

Domnule Redactor.

În ziarul „Unirea Poporului” Nr. 17 din 25 Aprilie a. c. a apărut la pag. 4, sub semnătura Emil Dămian, paroh în Bogata „Moartea unui fruntaș țaran din Sânpaul”, un de corespondentul ocazional afirmă cu rea credință și din oarecare răzbunare, că „sub curatorul său Gh. Șionfăleanu s'a ridicat lăcașul Domnului din comună aproape pe cheltuiala sa. Tot el a clădit casele parohiale etc.

Afirmația aceasta a părintelui nu este dreaptă, pentrucă Biserica și casele s'au edificat fiind curator Ioan Bontescu, cu mare jertfă, numai din repartiție destul de grasă, 1000 Lei după jugărul de pământ. Nime n'a dat nici cu un Leu mai mult. Cred că eu, care păstoresc în Sânpaul de 33 ani, știu și cunosc parohia, căci doară eu am pus bază la toate fondurile de edificare. Vă rugăm, să cetiți Nr. 26 din Unirea apărut la 25 Iunie 1927; nu ar strica să o citească și parohul din Bogata.

Ca să se dea satisfacție credincioșilor mei, cari sau aflat ofensați, fiindcă ei n'au cerut mila nimănui să provoace corespondentul ca în numărul proximal al „Unirii Poporului” să desmintească, că Biserica din Sânpaul și casele sau edificat, fiind curator prim Ioan Bontescu,

Poștiți în vagoane... și da-te băte, la București.

Da mă gândeam eu în mîntea mea, că oare voi găsi eu pe dl Minister, și oare acasă va fi? Da iar mă întorceam, că doară eu nu-s rușinos, și voi intra pe cineva, că doară omul de ce are gară, ca să întrebe ce nu știe. Apoi dacă nu va fi acasă, va fi cineva și acolo, doamna ori vre-o slujnică, că doară nu va pleca el de-acasă și să nu spună nimănui nimic, măcar unui vecin, că — Doamne ferește de un foc, — ori de vre o telegramă; trebuie să știe cineva când pleci de-acasă pe mai multă vreme, măcar acela cui li lăși cheia dela casă, și găinile și vitele în grije.

Ajung eu la București. Era dimineața cam pe la nouă la zece. Noa, gândeam, ajung tocmai pe prânzul cel bun. Cât ce mă dau jos din tren la „stația cea mare”, mă întâlnesc cu un camarad cu care am călătorit la Vânătorii de Munte în Aiud.

— Seus camarade!

— Seus! Noa dăm noi mâna, și-i spun eu năcazul meu. Da ca-

maradul era polițaiu, și cunoștea bine pe domnul minister, că mergea pe la damnaui aproape în fiecare zi, de-i mai ducea câte o noutate de prin oraș, că-i plăcea să știe despre toate, dacă se băteau convocațiile prin crășmă, dacă cineva spârgea vre o fereu stă, și — vezi, e bine să știe omul de toate.

Camaradul n'avea vreme să vină cu mine să-mi arete, da mi-a arătat ulița și mi-a spus cum să cunosc casa. Uite — zice camaradul. — Mergi tot pe ulița asta, până vei vedea un acățan mare la poartă, și sub acățan un scaun de scândură ghiluită și vâpsită cu verde. Să știi că chiar acolo șade. Da să nu intri numai așa, că are un câne blăstănat, care sare mai cu seamă la străinii pe cari nu i cunoaște. Să hați cu bățul în poartă și să strigi de afară: — Acasă sunteți? — și să aștepti până va veni vre o slujnică sau cineva, ca să nu te rupă cânele.

După ce ai intrat în curte și ai apucat în tindă, nu-ți mai pece de câne, că acolo vino. Dar să vezi, dacă vor fi mulți oameni

acolo, să nu intri, ca să nu le strici poveștile, mai bine trimite pe slujnica să-l cheme oțăr afară, că vrei să-i spui ceva numai între patru ochi. Când vei fi apoi numai cu el, știi tu ce să-i spui, nu trebuie să te învăț eu.

Las pe mine, fac eu câtră camarad, și tunde-o copile pe ulița în sus, până am det de acățanul cel mare și de scaunul cel verde, unde șede el cu doamna seara, colea vera, când așteaptă ciarda, ori când mai stau de vorbă cu câte un vecin, până cam fierbe mămăliga.

Am făcut eu cum a zis camaradul. Am strigat de afară:

— Acasă sunteți? — și mi-a răspuns cineva: — Acasă dară. — Poftim înăuntru!

— Da mi-e frică de câne.

— Noa, stăi oțăr! Apoi câtră slujnică: — Da-te, tu Savetă, și leagă pe jigodia ălu de câne, mîncal'ar turbareș, să nu-i rupă cioarecii omului. Slujnica a ieșit și îndată am fost în tindă. Apoi l-am chemat oțăr afară, și i am spus tot ce am avut în inimă. Și știți ce a zis Ministrul către

mine? Da-te acasă, Văsălie, și fii pe pace, că am eu grija ta. Lasă că-i arăt eu lui Sonu lui Mănătarcă, de-l coace la mațe.

Cu vorba asta m'am mîngăiat, și am plecat înapoi.

L am chemat, să ne cinstim cu câte un păbărel de rachiu sau cu câte o glaje de bere, că doară era făgăduială numai la zece pași de acolo; da n'a vrut să vină, că zicea că mai are de făcut niște procese verbale și de iscălit niște contracte, apoi vrea să mănăce de amiazi și să se culce o leacă, că zicea că toată noaptea n'a putut dormi, că a tot plâns copilul cel mic, că are nu știu ce, că nici moașa nu-l putea împăca.

Am dat mâna și mi-am luat rămas bun, și am plecat încoace. Acum să mai facă Mănătarcă gură, că știu unde să mă duc. Numai găna și glaja cu vin la traistă, și, hi copile la București, la acățanul cel mare și la scaunul cel verde dela poartă.

N. Lupu.

și că toate s'au edificat din repartitie după jugăre. Deci nime n'a contribuit cu mai mult, nici Gh. Șionfălean.

Sânpaul la 7 Malu 1943.

Gh. Oancea, paroh.

Calviniștii din Turdaș

În drumurile ce le-am făcut în săptămâna luminată a Sfințelor Paști prin Hunedoara, însoțind pe profesorul dela Roma Guido Landra, i-am vorbit și despre introducerea calvinismului în Ardeal și încercările lui de a ademini și pe Români.

Îi spuneam despre o însemnare ce a rămas pe foile unei cărți bisericești, ce se păstrează la Episcopia din Lugoj, în care se spune, cum au trecut câțiva români la calvinie în anul 1582, ademeniți de niște pământuri, cari li s'au dat drept răsplătă pentru aceasta lăpădare de legea românească și cum s'a luat atunci și biserica românească pe seama acelor calvini, cari erau abia o mică părticică a sătenilor, vreo 10 inși. Așa că bleșii români rămași fără biserică au trebuit să-și facă altă de nuele, în locul celei de zid, ce o avuseră. Mai spuneam, după însemnarea ce o citisem la 1905 la o expoziție a „Astreii”, că românii trecuți la calvinie și-au maghiarizat și numele, ca să se facă unguri „deplin”, că doar calvinia nu era atât o lege, cât mai

mult o maghiarizare. Așa unu, cu numele Jeledințan, și a schimbat numele în *Lozsádi*, că satului Jeledinț, ungurește i se zice *Lozsád*. Altul, cu numele Căpruță, și-a luat numele nou țanțoș: Kapronczai.

Intâmplarea a făcut ca pe sfârșitul săptămânei să ajungem aproape și de Turdaș. Am intrat în sat anume, ca să vadă cu ochii săi oaspele nostru din Italia ce a isprăvit calvinia ungurească într'un sat românesc de pe Mureș.

Turdașul e azi sat mare, oameni cu bună stare, case frumoase de zid, Românii au port frumos, curat, alb, și-s bine înstăriți. Am trecut prin sat și am văzut trei biserici. Două românești, cea ortodoxă și cea ortodoxă-unită, și una calvinească. Am voit să vadă profesorul italian preoții români, să se convingă și dela ei de ceace li spuneam eu. Ne-am oprit în stradă și am agrăit un creștin. Era tocmai cantorul bisericii unite, dl Josan. Îi spun eu cine suntem.

— Îi cunosc pe dl profesor! — zice cantorul.

— De unde-l cunoști?

— A mai fost pe la noi acum doi ani.

Când l-a observat profesorul, l-a recunoscut numai de cât.

Am intrat la dl Josan, unde am văzut o casă bună, curată

înfrumsețată de podoabele țesăturilor de casă.

Am trecut peste drum la parintele Munteanu, preotul unit fiu al Turdașului. Ne-a primit ca pe niște vechi cunoscuți și ne-a omenit cu un vin bun. Am adus vorba de calvinii din Turdaș. Ne-a adus cartea de istoria bls. a lui Ion Georgescu și ni-a cetit documentul dela Turdaș, pe care eu l-am pomenit din memorie.

Profesorul s'a interesat de acei calvini. Au preot, l-am și văzut, e ca un laic, fără nici un semn preoțesc. Credincioșii lui sunt vreo 20 de familii, cei mai săraci din sat, și știu toți românește.

Pământurile ce le-au primit la 1582 în dar, se vede că nu le-au putut păstra. Și-au păstrat numai numele ungurești, de Kapronczai, și altele; sau maghiarizat, dar vorbesc și azi românește. Pe unul din ei l-am văzut pe stradă cu un car sărăcăcios cu două vaci. Era unul din foștii „Căpriță” — azi Kapronczai.

Dl Profesor dela Roma a mai fost odată în Turdaș dar însemnătatea Turdașului nu i-s'a spus atunci. Așa nu știu noi face propagandă nici între cei ce vin să ne cunoască, spre a nu mai face greșeli cum s'au făcut, în paguba noastră.

Dr. Elie Dăleu

De prin sate

A treia zi, de Paști la Uileac de Beiuș

Credincioșii din Uileac din Beiuș au serbat marele praznic al Ierusalimului pregătiti, iar a treia zi — Marșia Paștilor, — au încheiat-o într'un chip deosebit cinstit al Anton de Padova. Au serbat împlinirea unui an dela sfârșirea icoanei sf. Anton și au terminat seria celor 13 Marși ținute în cinstea acestui mare ocrotitor și făcător de minuni.

Majoritatea credincioșilor, împreună cu copiii au ținut aceste 13 marși cu ajun până la masă în fiecare marș, ascultând dimineața sf. liturgie, în cadrul căreia se făceau sfintele cuminecări. Ultima marș — a treia zi de Paști — a fost încununarea acestora, pentrucă satul întreg a ținut-o — cel mai mult, mărturisindu-se și cuminecându-se — asistând cu toții la rugăciunile de încheiere.

În aceste 13 marși (rostindu-se zilnic sub durata lor un Tatăl nostru și Născătoarea de către toți) s'a cerut dela Bunul Dumnezeu, prin mijlocirea Sf. Anton: 1) ca noi și Țara noastră să fim feriți de foamete, de boli și de venirea altor neamuri asupra noastră; 2) să se reîntoarcă întregi și sănătoși, soldații noștri de pe front; 3) să se reîntregească Țara noastră și 4) să pară din drumul bisericii lui Hristos, dușmanii și răuvoitorii Ei.

Cu ocazia acestei zile, s'a ținut în curte școalei primare gr-cat o serbare, dată de elevii școalei primare, pregătiti de neobșita d-nă învățătoare Florica Târnoaveanu. Programul a fost foarte bogat și atractiv,

atribuțit fiind de flacăra dragostei de compunându-se din cântece de doine, dansuri naționale, poezii și lectură piesei de teatru „Familia”. D-na învățătoare poate fi mândră de noștrii părinților și a comunei care a putut să pregătească o astfel de seră mareașă, de ziua închinată cinstitului. Banii încasați cu această ocazie — 3.500 lei, — sunt destinați pentru ostașului*.

Din Mociar — Bibor

Păr. Eugen Pantea în comuna jud. Bihor a făcut o rodnică păstărie sufletelor.

Inițiază „Reuniunea Marșiană” cuprinde azi aproape toate sufletele acestei parohie, „Societate Prea Sfințită” cu adorațiile și împărtășirile din pre-nere sau din prima Duminecă a fiecărei săptămăni.

Acest ales apostol participă pe membrii acestor societăți religioase distanțată de 22 Km. pînă la vîl, deale și în mai multe dăți și prin plozi și pelerioaj la Mănăstirea Păr. Franț d'n Drăgești.

Renovarea sf. Biserici din localitate este o dovadă de h'rnicia acestor suflete care cu minte și voiață puternică căru stăruință neobșită și înălțată, făcut.

Drept aceea Veneratul Ordinariu Oradea-Beiuș l-a conferit acestui Păr. Eugen Pantea distincția b'ne mer de paroh al Mociarului.

ALEX. VĂCĂREȘ

Din Sânpaul

Credincioșii Gheorghe Marc și soția Otilia au donat pe seama bisericii un aurit în valoare de 7500 Lei. Alina 2 s'ap'nece de metal cu două brațușe în valoare de 4500 Lei, Gheorghe Bonta și Veronica 2 icoane mari în valoare de 1000 Lei, Dl Dr. Bazil Barbu medic 1000 Lei, Dl Silvestru Nanu o candelă de aur. Pentru toate aceste daruri curatoarea aduce mulțumite.

IOAN IGNAT, curat

Ajutoare din fundațiunile Bls.

Blajul a ajutat totdeauna studenții și pe elevi. Multele fundațiuni în acest scop au fost date. Deși cele mai multe fundațiuni au fost expropriate, și-au pierdut prin schimbarea coroanelor în lei și banii, iar apoi prin conversiune și puținele a mai rămas s'a mai împărtășit încă, totuș Blajul a dat anul acesta aproape o jumătate de milion lei ajutoare. Și anul

Studenților universitari le împărțit 284.000 lei.

Elevilor și elevelor dela licee teoretice, comerciale, școlile male și de gospodărie lei 158.200.

Elevilor dela gimnaziile industriale lei 19.000.

Ucenicilor industriali și comerciali lei 21.000.

Totalul ajutoarelor împărțite este de lei 482.200.

Când scrieți ori trimiteți bani, arătați-ne totdeauna neapărat și Nr. din stăruință, cu care vă merge gazetarul. Alfel nu putem rezolvi scrierile D. Voastre.

Îți scriu mândr' o cârticică

Foaie verde iarbă mică,
Îți scriu mândr' o scrisorică,
Ți-o scriu aicea pe loc
Înainte de-a intra în foc.

Că pe urmă, cine știe,
Mândră, dacă ți-oi mai scrie.
Bate un vânt ușor de seară
Ce-o veni la noi în țară

Și de-o intra la noi în sat
Ți-a spune cum m'am luptat,
Și ți-a spune la pârleaz
C'am luptat ca un viteaz.

Foaie verde, foaie lată,
Gată-te, război, odată,
Că mi-e mama supărată
Și mândra nesărutată.

Gată-te și te sfârșește
Și mai iute isprăvește
Că mândruța mă iubește
Și doru de casă mi crește.

Crește-mi doru ca isvoru
Și l-aș tăia cu topōru
De m'ar plânge puișoru.

Foaie verde de sălate,
Îți trimit mândruța carte,
Căci mă doare inima
Să-ți mai scriu câte ceva.

Foaie verde siminic
Îți trimit mândruț' un plic,
Îl trimit cam măricel
Ca să scap și eu prin el.

Iar când plicu va fi rupt
Eu să sar să te sărut
Și de mai de multe ori
Câte-un mic buchet de flori.

Și de fiecare floare
Îți trimit și-o sărutare,
Sărutări, iubita mea,
Sărutări din partea mea.

Bate vântul din Regat
Doru mi e de ce-am lăsat,
De grădina cea 'nflorită
De mândruța mea iubită.

De plugul cel din ogor
De mândra mea cu mult dor,
Și de jocu cel din sat
Și de mândra ce-am lăsat.

Scrisă de soldatul
BALDEAN ALEXANDRU
Reg. 83 Infan. Comp. 12
comuna Balda — Turda

Cunoștințe folositoare

Plivitul este obligator

Legea noastră plugărească spune că la Stântul Gheorghe trebuie să se ascundă cioara în grâu. Anul acesta n'a prea fost așa. Primăvara rece, a ținut păioasele de toamnă din crescut și din înfrățit. Cu toate acestea, căldura, care a venit odată cu Floriile, trage acum firele în sus și grâul crește și înfrățeste vâzând cu ochii.

Prima grije pe care trebuie s'o avem acum, este plivitul. Mai întâi pentru păioasele de toamnă, apoi pentru cele de primăvară și apoi pentru toate celelalte culturi.

Plivitul — adică scoaterea buruienilor din culturi — are trei însemnate rosturi:

1) nu lasă buruienile să facă și să-și coacă sămânța (ceea ce ne-ar aduce, în anii următori, o cultură îndoită cu buruieni și o recoltă îndoită cu semințe de buruieni);

2) lasă cultura curată, iar recolta va fi numai bob și bob, așa cum se cere (și se va cere, mai ales, mâne) să fie bucatele noastre, pentru ca să fie cerute și să aibă preț;

3) nu lasă buruienile să crească, să stoarcă puterea pământului și să ia hrana și apa plantelor cultivate.

Buruienile, ca buruienile, cresc mai repede și mai puternice decât plantele cultivate, se ridică repede deasupra lor, le dau lumina, aerul, soarele, căldura și, dacă sunt multe, înăbușe și omoară plantele cultivate.

„Buruienile mânâncă dintr'o strachină cu plugarul“, zice înțelepciunea poporului. Și bine zice.

Plivitul — ca toate lucrările agricole — trebuie făcut la timpul potrivit, adică atunci când buruienile au scos capul din culturi, dar și atunci când oamenii — sau, cel puțin copiii — pot intra în culturi, fără ca plantele să sufere. Bunăoară la păioase, plivitul se poate face până ce firul s'a însăcunat, adică până când a făcut primul nod dela pământ. După aceasta, plivitul nu se mai poate face, pentru că firele nu mai pot fi călcate.

La culturile în rânduri depărtate și la cele în cuiburi, distrugerea buruienilor se face prin prășit. Cu toate acestea, pe rând și printre fire, tot trebuie plivit cu mâna.

Cu cât plantele sunt mai gingașe, cu atât plivitul se face mai des. Din această cauză, în grădinile de zarzavat, plivitul se face mereu, până la recoltă. La aceasta ajută și faptul că, în grădina de legume, zarzavaturile se pun pe răzoare, late numai atât cât se poate ajunge cu mâna până la mijlocul lor.

Plivitul este o muncă la care ne obligă legea. Și „legea pentru organizarea și încurajarea agriculturii“ (din 1937) și decretul pentru modificarea articolului 15 din ea și legea obștiilor sătești din 1942 și statutul tip al obștiilor. Toate ne obligă să facem plivitul.

Este adevărat că acum avem brațe mai puține. Cu toate acestea, plivitul trebuie făcut. Ne vor ajuta, la această muncă, și copiii. Ei sunt mai ușurei, au piciorul mic — nu bat pământul și nu strică firele — au mâna mică și ușoară — pe care o strecoară mai ușor, printre fire, până la pământ, pentru ca să smulgă buruiana cu rădăcină.

Învățătorii trebuie să ne ajute și aici. Fie îndemnând copiii să plivească culturile, fie mergând cu ei să plivească lanurile mobilizațiilor, văduvelor, invalizilor, orfanilor, etc.

Plivitul este o muncă agricolă de seamă, care nu trebuie nici nesocotită, nici amânată. Dacă „secăritul“ nu are rost azi pentru că și secara este o păioasă de pâine — dar „pălămitul“ trebuie făcut cu grije și cu sfinteție. Și, mai ales la timp, pentru că altfel vine prașila peste noi și culturile rămân neplivite.

Acum, odată cu începerea plivitului, se vede bunul gospodar, care știe cum să-și împartă și să-și chivernisească mai bine timpul și brațele, pentru ca să facă toate lucrările la timp și nici o muncă să nu sufere.

Paguba de orice loc nelucrat

Și aici trebuie să aducem pilda Germanilor, ca să învățăm și noi cât mai multe dela ei, cari sunt un popor cu cultură veche și foarte ascultători de mai marii lor. În satul Pinzgau, din cercul Salzburg (Germania), sat vestit pentru solul de vite Pinzgau, era o mlaștină de 950 hectare, care nu le aducea decât necaz locuitorilor, dar mai ales frigurile. Văzând oamenii, cât de mult sufer pe urma acestei mla-

știne, au hotărât, să o sece. Și au secat-o aproape în întregime. Mai au doară vreo 150 de hectare, pe care le vor seca în cursul anului acestuia. Pe fundul acelei mlaștine astăzi crește trifoi și lufternă de calitate întâia, așa că acum pot înmulți numărul vitelor cu alte sute de capete.

Știrile

săptămânii

Apărem cu mare întârziere și numai în 6 pagini, din cauze neatârândtoare de noi și nu din cauza noastră.

M. S. Regele decorat. M. Sa Regele Boris al Bulgariei a decorat pe M. Sa Regele Mihail I cu colanul ordinului Sfinții Metodiu și Kiril. Decorația a fost predată M. S. Regelui Mihail I de către Dl Svetoslav Tonenov, ministru bulgar, trimis special al M. S. Regelui Boris.

Telegrame din partea Dlui A. Hitler. Cu prilejul zilei de 10 Mai Dl Adolf Hitler, conducătorul Germaniei, a trimis telegrame M. S. Regelui Mihail I și Dlui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului. În cele două telegrame Marele Conducător al Germaniei și-a exprimat cele mai sincere urări de bună sporire a țării noastre.

Dl Mareșal Antonescu decorat și de Slovaci. Excelența Sa Mons. Tiso, conducătorul Slovaciei, a decorat pe Dl Mareșal Ion Antonescu, conducătorul statului, cu colanul ordinului „Crucea Slovacă“. Înalta distincție a fost înmănată Dlui Mareșal de către Dl Ivan Milecz, ministrul Slovaciei la București.

S'au înecat doi cai la Blaj. Soldatul birjar al dlui căpitan Bivolaru dela Reg. 40 Artilerie din Blaj s'a dus, în zina de 17 Mai, cu doi cai prinși la trăsoră la Târnava-Mare, lângă moară, ca să spele trăsura și caii. Po-nindu-se moara, caii s'au speriat și au intrat mai adânc în Târnava. Nămolul însă fiind foarte mare, caii s'au înecat, trăsura s'a împotmolt, numai pe soldatul birjar l'au putut scăpa cei din apropiere, ducându-l la spital. Caii au fost scoși abia mai târziu, când deja erau morți.

Prizonieri la lucru. Ministerul Agriculturii și Domeniilor aduce la cunoștință agricultorilor că pentru muncile agricole de vară se vor repartiza prizonieri, acolo unde lipsesc brațele de muncă. E în interesul țării și al neamului ca pământul să fie cât mai bine

lucrat, să avem recoltă cât mai bogată, ca toți să avem cu ce trăi cât mai bine.

Sfințirea drapelului Asociației Refugiașilor din Lupeni se va ține la data de 30 Mai, după programul publicat de către noi la vremea sa. Îndemnăm pe cetitorii noștri, să meargă cât mai mulți la Lupeni la această sărbătoare.

40 de milioane de oameni au fost omorâți de Moscova. Încercați numai de vă gândiți la aceasta. Un popor întreg, 40 de milioane de oameni, au fost omorâți de bolșevici în anii din urmă.

Ajutor la gazetă am primit dela următorii abonați ai noștri: Dr. Ștefan Banfi medic Timișoara lei 500, dna Lucreția Den Târnăveni lei 500, Iudisfa Pădorean Oieșdea lei 170, Bogdan Trifan Beșineu lei 100, Octavian Man Luduș lei 30. Le mulțumim din inimă și-l rugăm pe Dumnezeu, să le răsplătească înmii.

Pentru monumentul lui Iacob Mureșanu a contribuit dl Octavian Manu înstător pensionar cu suma de lei 500. Avem depuși la banca „Axente Severu“ suma de lei 13 930. Ni-ar plăcea să putem spori acest fond cât mai mult, ca să ajungem odată la ridicarea monumentului.

Nimicirea cuiburilor de ciori. Ministerul Agriculturii și al Domeniilor a dispus că în toată țara proprietarii sunt obligați să nimicească cuiburile de ciori. Nimicindu-le, scapă de ciori, cari știu că sunt atât de răufăcătoare pentru recoltă. Se va fixa un timp de 4-5 zile pentru stărpirea ciorilor. Să nu se uite că în Monitorul Oficial Nr. 106 din 7 Mai 1941 se spune că dacă sunt cuiburi de ciori, după data fixată, proprietarul trebuie amendat cu 100 de lei de fiecare cuib.

Să cruțăm peștii. Ministerul Agriculturii și Domeniilor a hotărât ca în luna Mai să nu se pescuiească speciile de pești cari se înmulțesc în acest timp. S'a luat această măsură, ca să avem cât mai mulți pești mai târziu.

Ploi în toată țara. Ziarele ne aduc știrea că în toată țara a plouat. Maiu ploios, an mănos. Ploile din Maiu sunt binefăcătoare pentru ogoare și grădini.

Mămăliga. Dela 11 Mai, Miercurea și Vinerea la restaurante nu se va mai servi pâne. Se va da numai mămăligă, sau cartofi.

Morile țărănești. S'a comunicat în toată țara că nu se poate măcina făină decât cu extracție de 100%. Acest comunicat trebuie lăsat că nu se poate măcina grâu extragându-se din el țărăța, sau trecându-se prin site (la morile cu site). Numai unele mori vor putea măcina așa, și acestea vor trebui să aibă aprobări speciale.

DOCTORUL SATELOR

Diarea copiilor

— Durerea de foale —

La noi în țară mor mulți, chiar foarte mulți copii, până încă a nu atinge vârsta de un an, mor la noi în țară anual cam 100 și ceva de mii. Așa în anul 1934 au murit 111.539 de copii sub vârsta de un an, adică 18,2 la 100 de născuți, că în acelaș an s'au născut 612.415 copii pe întreg cuprinsul Țării.

Norocul neamului nostru, de nu s'a prăpădit, de nu a pierit, e că la noi în țară oamenii cu frica lui Dumnezeu nu omoară, nu fac avorturi, adică cele mai fără seamăn crime, ci au atâția copii câți le dă Dumnezeu.

Ne mor copiii. Cauzele cari fac să moară copiii sunt multe, dar cea mai de seamă este „diareea” adică stricarea stomacului.

Copiii capătă diareie, fie că sunt întărcați în timp de vară, fie că sunt năpuștiți, ori că li se dau mâncări nepotrivite stomacului lor în vremea căldurilor mari ale verii.

Cum se lecuiește diareea

Lecuirea diareei se face foarte greu și feliurit, după cauza care a stricat stomacul copilului. Sunt unii copii suterinzi cari numai în spital pot fi salvați și nice acolo totdeauna, așa sunt de înveninați cu mâncarea dată lor nepotrivit ori întărcați în timp de vară.

La copii, nu leacurile sunt cele cari le vindecă diareea lor, ci dieta, dieta și numai dieta este cea cari îi scapă din ghiarăle morții. Dieta trebuie ținută cu sfîntenie în diaree, că doar diareea nu este altceva decât o căutare a trupului, să se scape de otrăvurile intrate în el. Trupul vrea să deie afară otrăvurile din el cu ajutorul apei, vrea să se spele cu apă, să ducă apa totul.

Trupul copilului cu diaree este puternic însetat, are lipsă de apă.

Pe satele noastre, în lung și latul țării, se face o mare greșală, că unui copil cu diaree, care se frige sub povara bolii și a setei, nu i se dă apă. E mare greșală și scump plătită.

Diareea copilului nu se poate opri însetând copilul și nice cu feacuri. Copilul nu are diareie fiindcă bea apă, ci apa îi este

de lipsă a se da cât mai multă, ca să spele trupul cât mai repede de otrăvurile intrate în el cu mâncările stricate.

Am umblat țara în lung și lat și peste tot am întâlnit teama mamelor de a da apă copiilor bolnavi cu diaree. E o greșală scump plătită. Aș vrea să se înțeleagă că cel mai de preț ajutor ce se poate da unui îmbolnăvit cu diaree este apă cât mai multă apă; fie că se dă apă curată dela izvor, fie că se dă ceal cu foarte puțin zahăr, ori și mai bine dacă se îndulcește cu zaharină.

Am umblat în țară în lung și lat și atâția copilași fripți de sete am văzut, iară mamele se temeau de apă ca de foc, li chinuiau cu setea și din greșala lor mureau cu zile copilașii însetați.

Copii, nu se întarcă vara, pentru că întărcați copiii vara, se îmbolnăvesc de stomac și totodată se seacă cel mai bun izvor tămăduitor care este laptele din sânul mamei.

Să se țină bine minte, că lecuirea diareei la copii nu se face atât cu leacuri din farmacie, cât cu apă curată din izvor și lapte din sânul de mamă, în așa fel, că copilului nu i se va da niciun fel de mâncare o zi, două, decât la început vreo 6—12 ore, și chiar mai multă vreme, numai apă, și mai apoi sân de mamă, la început puțin, câte puțin, și numai din 3 în 3 ore.

Nu întărcați copiii vara, că se îmbolnăvesc și nu ferți copiii cu diaree de a le da apă, că se prăpădesc.

Apă, cât mai multă apă, și sânul de mamă este cel mai bun leac pentru diareea copiilor.

Dr. Ion Frățilă.

Starea de mizerie a populației sovietice

Fruntașul Vulpe Aurel din comuna Segarcea județul Dolj, poșta militară Nr. 268, scrie următoarele soției sale Ecaterina Vulpe, învățătoare:

„Citiseam mult despre Uniunea Sovietică și mă gândeam câte odată că este exagerat (prea umflat) ceea ce se spunea despre această țară, dar acum știu că nu se spunea decât adevărul. Cantonamentul (găzduirea trupelor în casele locuite) nostru se află într'un oraș de circa 200.000 locuitori, pentru care s'au dat lupte grele. Circa 90% din oraș este cenușe și ruini. Ceea ce n'au putut face bombele noastre, au făcut bolșevicii. Urmările le suportă populația. Nu se mai găsește nimic printre ruine, nici pâine, nici unt și nici cartofi. Populația trăește încă din proviziile luate cu jupca (cu deasila, hoțeste) dela cooperative, înainte de intrarea trupelor germane. Cei care o duc rău sunt refugiații: se hrănesc cu mere și semințe de floarea soarelui.

Mă află la câțiva km. depărtare de oraș, în calitate de curier și locuiesc într'un local de școală primară. Toate casele sunt din lemn. Cea mai mică școală primară din România nu se poate compara cu acest grajd. În fața școlii se află singura clădire de piatră, anume biserica din timpul țarilor, care a fost utilizată în ultimii 24 ani ca hambar. Am dat și de învățător. Salariul său era de 270 ruble lunar. Cu toate că și soția lui era învățătoare, nu și-a putut cumpăra un ceas de buzunar, fiindcă un ceas costă 500 ruble.

În toate satele din împreju-

rimi se vede nici o casă nouă și nici casele vechi nu mai putut fi întreținute, fiindcă lipseau banii. Singura clădire uriașă a fost casa lui Lenin, cuib administrativ care a costat după părerea mea, circa 50 milioane lei și în care au huzurat (au dus o viață în pace și în siguranță) conducătorii bolșevici. Nu am putut observa după sticlă de vin și de șampanie și de câteva obiecte intime de îmbrăcăminte de damă, pe care le-am găsit în dormitoarele șefilor

Nr. G. 3443-1941.

Publicațiune de licitație

Subsemnatul portărel prin această publică în baza deciziei Nr. 3281 și 3282 a Judecătoarei mixte Blaj, în favoarea vatorului Banca Populară Târnăveana S. A. Soc. Blaj, pentru încasarea creanței de lei plus 3600, — capital și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 31 Mai la ora 15 p. m. la fața locului în comuna Târnăvea, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară, una șură așezată pe pământ acoperită cu țigla și un car pentru vânat, valoare de lei 24 000.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare Blaj, 2 Mai 1943.

43 (1-1) ss. Gherheș, portărel delegat

Nr. G. 2844-1942.

Publicațiune de licitație

Subsemnatul portărel delegat prin această publică în baza deciziei Nr. 599-1942 a Judecătoarei mixte Blaj în favoarea vatoarei Banca Târnăveana S. A. Soc. Blaj pentru încasarea creanței de lei 9415, — capital și accesorii, se fixează termen de licitație pe ziua de 29 Mai 1943 la fața locului în comuna Cergăul Mare, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1) un negru cu alb de 1/4 ani în valoare de lei 5000, — 1 vâtel Simenthal de 10 luni în valoare de lei 5000, — 1 coteț acoperit cu țigla în valoare de lei 1000, — 1 hambar în valoare de lei 1000, — 1 un coșer acoperit cu țigla în valoare de lei 1000, — 2 care de pământ în valoare de 2000, — 3 care de pământ în valoare de lei 600, — în valoare totală de lei 15600.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare mare.

Blaj, la 3 Mai 1943.

44 (1-1) ss. Gherheș, portărel delegat

Sosirea și plecarea trenurilor

din gara Blaj, începând cu 17 Mai 1943

Spre Teiuș

Felul și Nr. trenului	So-sește	O-prește	Pleacă	Direcția
Accelerat 201	0.23	3	0.23	Buc.-Curtici
*Personal 2005	5.16	5	5.21	Blaj-Turda
Motor 3017	—	—	8.02	Buc.-Arad
Personal 2003	13.21	8	13.29	Blaj-Turda
Motor 3019	—	—	18.26	Buc.-Arad și Turda
Personal 2001	20.09	10	20.19	

Spre București

Felul și Nr. trenului	So-sește	O-prește	Pleacă	Direcția
*Personal 2006	2.31	5	2.36	Curtici-Buc.
Accelerat 202	5.40	3	5.43	Teiuș-Blaj
Motor 3018	7.47	—	—	Arad-Turda și Buc.
Personal 2004	8.37	4	8.41	Turda-Blaj
Motor 3020	14.55	—	—	Arad-Buc.
Personal 2002	16.45	8	16.52	

Blaj—Coroiu

Coroiu—Blaj

Felul și Nr. trenului	Pleacă	Felul și Nr. trenului	So-sește
Motor 3121	5.55	Personal 3128	7.25
Personal 3125	13.55	Motor 3124	13.00
Personal 3127	17.07	Personal 3126	19.51

Legături de tren cu Sibiu

Blaj pleacă	2.36	5.43	8.41	16.53
Copșa-Mică sos.	3.42	6.24	9.45	18.05
Sibiu sos.	4.27	6.45	10.10	18.20
	6.14	8.34	12.10	20.09

Sibiu pl.	1.35	10.30	16.05	21.40
Copșa-Mică sos.	3.17	12.10	17.45	23.20
Blaj sos.	4.31	12.30	19.15	23.41
	5.16	13.21	20.09	0.23

* trec german cu 3 vagoane românești.